

ber af den Art? Dersom Flertallet af Menighederne omkring i Landet ønskede at benytte denne Lov, vilde det være umuligt; thi de vilde ikke kunne finde Præster, som de kunde vælge og faae til deres Sjælesørgere. Altsaa er her sat saadanne Begrænsninger for denne Lov, at den kun kan blive ligefrem Lov for Mindretallet. Om der end er nok saa stor Trang paa flere Steder, saa vilde dog, naar de enkelte Præster, der ere i det Tilfælde, at de kunne vælges, ere valgte andetsteds, ingen Frimenigheder mere kunne danne sig, thi de vilde ikke kunne finde Præster, som de havde Ret til at vælge efter denne Lov. Altsaa mener jeg endnu, at det er fuldt berettiget at sige, at det er en Lov for Mindretallet, og jeg kan ikke forstaae, hvorledes man kan sige, at den ikke staaer i Forbindelse med Spørgsmaalet om Menighedernes Kaldret i det Hele taget. Det sigtede mig ogsaa meget stærkt, at man fremsførte den Indvending, at der fordres Offre af Frimenighedsmedlemmer for at benytte denne Ret. Jeg synes ikke, at det er passende for Folketirken at tage Betaling for den Frihed, som den mener, at den kan give sine Medlemmer indenfor Folketirkens selv, naar den troer, at det stemmer med Folketirkens hele Anlæg, hele Standpunkt, at en saadan Frihed gives. Det forekommer mig ikke ganske passende, at Folketirken forlanger, at der skulde paalægges dens Medlemmer særlige Udgifter for at faae en saadan Ret. Men derfor faae de, som man siger, ogsaa større Ret. Hidtil — og det har jeg gjort opmærksom paa tidligere — hidtil er ethvert Medlem i Folketirken stillet lige i Umyndighed ved Besættelsen af Præstekald; naar man nu indrømmer, at der er Grund til at gjøre en saa stor Undtagelse, at man vil tilstede Dannelsen af Frimenigheder, forekommer det mig klart, at man ogsaa maa indrømme, at der hos dem, der ikke have disse Pengemidler at offere derpaa, ogsaa kan være Trang til at gjøre deres Indflydelse gjælbende ved Besættelsen af Præstembeder, og den bør da gives dem i en vis Retning, om end ikke i saa stor Udstrækning, som den gives dem, der kunne betale derfor. Jeg finder derfor, at Tanken saa let kommer i Forbindelse med hele Menighedens Indfly-

belse paa Valget af Præsten, naar man overhovedet vil indrømme noget Saadant.

Der er talt om — for nu at komme over til selve Lovudkastet —, at det savner enhver Bestemmelse om, hvorledes Menighederne skulle blive bekendte med de indkomne Ansøgninger; man har sagt, at Menighederne ved at gennemgaae Ansøgningerne, hvoraf der kunde være en stor Deel, ikke kunde komme til at kjende de Paagjældende, og at der mangler en Bestemmelse i Loven om, hvorledes dette da skulde skee. Vi have med Billie unbladt at fremkomme med enhverformest Bestemmelse derom, thi vi troe ikke, at dette kan fastsættes i en Lov. Vi have Alle været enige om, at Prøveprædikener slet ikke vare noget Kjendemerke eller nogen Veiledning for de Paagjældende; tværtimod have vi antaget, at det i mange Tilfælde kunde lede Menighederne paa Afveje, naar de kom til at høre Prøveprædikener, thi de kunde da ganske vist let komme til at vælge den daarlige af de Præster, der prædikede for dem, uagtet han prædikede meget smukkere og bedre end de Andre. Derfor have vi ikke villet indsætte Noget om Prøveprædikener og heller ikke nogen anden Bestemmelse i saa Henseende, idet vi gaae ud fra, at Menighederne maae være henviste til, paa hvilken Maade de selv synes, at skaffe sig nærmere Underretning om Ansøgningerne, og Ansøgerne ere henviste til, paa hvilken Maade de bedst vide og kunne, at skaffe Menighederne nærmere Underretning om dem. De ville nødvendigvis søge hinanden og søge at komme til nærmere Kjendskab med hinanden, men det vil skee paa saa forskellige Maader, at det ikke lader sig gjøre at fastsætte Noget derom i en Lov; tværtimod kunde man derved let komme til at opstille Bestemmelser, der paa mange Steder ingenlunde vilde være hensigtsvarende. — Der er gjort forskellige Bemærkninger ved § 1. Et æret Medlem har meent, at „mmyndig Mand“ omfatter attenaarige Personer. Jeg veed ikke, om det ved en juridisk Fiction kan siges, at en attenaarig Person er en myndig Mand, det kan gjerne være, men enhver Anden, der ikke er inde i de juridiske Former, pleier altid, naar man taler om en myndig Mand, derved at forstaae en femogtveearig Mand. Det er ved